

Sygn. akt VI Ka 109/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Witold Żyłuk

Sędziowie: SO Jadwiga Miklińska

SO Andrzej Cyganek

Protokolant Katarzyna Gill

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej Zenona Modrzejewskiego

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2013 roku

sprawy **B. K.**

oskarżonego o czyn z art. 160 § 3 k.k. w zw. z art. 160 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Miastku

z dnia 12 grudnia 2012 roku w sprawie II K 587/11

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę B. K. przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Słupsku XVI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w M..

Sygn. akt VI Ka 109/13

UZASADNIENIE

B. K. został oskarżony o to, że w dniu 4 października 2007r.

w D. gm. Miastko, pełniąc funkcję lekarza w zespole wyjazdowym karetki pogotowia ratunkowego, mając z tego tytułu obowiązek opieki nad pacjentami, nieprawidłowo zdiagnozował stan zdrowia J. N. i zaniechał zalecenia dowiezienia go do szpitala celem poddania go stosownym badaniom i zabiegom, przez co nieumyślnie naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,

tj. o przestępstwo z art. 160 § 3 k.k. w zw. z art. 160 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Miastku, wyrokiem z dnia 12 grudnia 2012r. w sprawie II K 587/11, uniewinnił oskarżonego od zarzucanego mu czynu, a kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego zaskarżył Prokurator. Na zasadzie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu przez Sąd Rejonowy, że w oparciu o zebrany materiał dowodowy nie można przypisać oskarżonemu B. K. popełnienia zarzucanego mu czynu w sytuacji, gdy prawidłowa analiza dowodów powinna prowadzić do odmiennego wniosku.

Stawiając taki zarzut apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Słupsku – XVI Zamiejscowemu Wydziałowi Karnemu w M..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasadna.

Stwierdzić należy, że rozpoznając ponownie niniejszą sprawę Sąd Rejonowy sprostął tylko częściowo wskazanym wytycznym i zaleceniom Sądu Okręgowego. Dotyczy to tylko ustaleń faktycznych obrazujących zachowanie się oskarżonego jako lekarza wezwanego w dniu 4 października 2007 r. celem udzielenia pomocy lekarskiej J. N. przebywającemu w swoim mieszkaniu w D.. Ustalenia te zostały poczynione w oparciu o prawidłową, zgodną z treścią art. 7 k.p.k., ocenę zeznań świadków. Na tym tle prawidłowa jest też ocena wyjaśnień oskarżonego jako niewiarygodnych, w takim zakresie w jakim dotyczy ona tych okoliczności związanych z jego zachowaniem, wynikających z zeznań H. F.. Jednak dokonując oceny wyjaśnień oskarżonego i ustaleń w tym zakresie, Sąd I instancji pominął ważny element świadczący o przebiegu zdarzenia jakim jest dokumentacja lekarska sporządzona na okoliczność jego przebiegu.

Mimo wyraźnego zalecenia Sądu odwoławczego co do dokonania najpierw ustaleń faktycznych „obrazujących dokładny przebieg zdarzenia,

a zwłaszcza zachowania oskarżonego w ramach wykonywanych przez niego czynności w dniu 4 października 2007 r. mających na celu udzielenie pomocy lekarskiej J. N.” (str.3 uzasadnienia – k.555), Sąd I instancji - przed dokonaniem tych ustaleń - zwrócił się do biegłych A. J. i M. R. o wydanie opinii uzupełniającej (k.570 i 572 – 579), której treścią były odpowiedzi na pytania zawarte w uzasadnieniu Sądu odwoławczego (str. 5). Do realizacji wskazanego zalecenia Sądu odwoławczego nie doszło też – o czym przekonuje treść protokołu (k. 701 – 705) – podczas przesłuchania biegłych na rozprawie w dniu 6 grudnia 2012 r.. W tej sytuacji nie można nie dostrzegać, że nadal obiektem opiniowania była ta wersja, którą przedstawił oskarżony, a przecież ta wersja została uznana przez Sąd I instancji za niewiarygodną (str. 3 i 5 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). W istocie więc biegłe nie wydały opinii w zakresie postawionych im pytań wskazanych w ramach zaleceń zawartych w stanowisku Sądu odwoławczego wyrażonym w uzasadnieniu wyroku z dnia 3 listopada 2011 r..

Poza wskazanymi kwestiami, należało zwrócić uwagę na niejasne stanowisko Sądu I instancji gdy ocenia, że wyjaśnienia oskarżonego „stanowią próbę uniknięcia odpowiedzialności za popełniony czyn” (str. 3 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Jeżeli ma mieć ono odniesienie do stanowiska Sądu I instancji na stronie 5, gdzie wskazane są zaniechania oskarżonego jako lekarza to stoi to w sprzeczności treścią rozstrzygnięcia.

Ponadto stanowisko, którego treścią jest stwierdzenie, że odpowiednie przebadanie pacjenta nie spowodowałyby podjęcia decyzji o zabraniu go do szpitala, bo nie znajdował się on w stanie bezpośredniego niebezpieczeństwa utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, które dało bezpośredni asumpt do konstatacji, że zachowanie oskarżonego nie wypełniało znamion przestępstwa z art. 160 § 3 k.k. w zw. z art. 160 § 2 k.k. świadczy o niezrozumieniu istoty odpowiedzialności, jaka zarzucana jest oskarżonemu. Sednem tej odpowiedzialności jest udzielenie odpowiedzi na to czy lekarz wykonał wymagane czynności, by móc zaniechać przewiezienia pacjenta do szpitala i nie narazić go w ten sposób na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Powyższe zdecydowało o uchyleniu zaskarżonego wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Słupsku,
XVI Wydziałowi Zamiejscowemu w M..

Przy ponownym rozpoznaniu Sąd I instancji powinien wykonać zalecenia Sądu odwoławczego zawarte w uzasadnieniu do wyroku z dnia

3 listopada 2011 r.. Czyniąc ustalenia faktyczne Sąd I instancji może skorzystać z uprawnienia przewidzianego w art. 442 § 1 k.p.k. i poprzestać na ujawnieniu dowodów poprzez odczytanie zeznań świadków.